

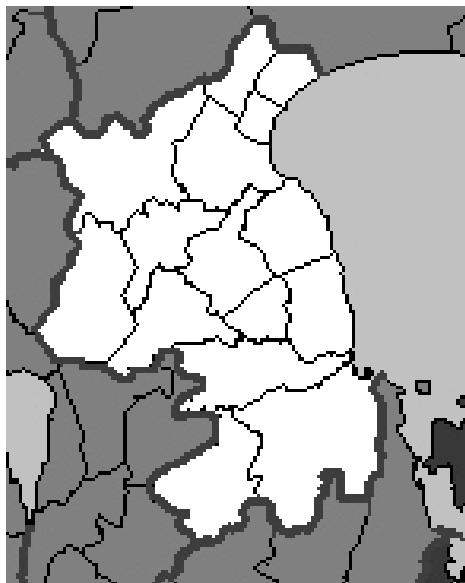

Tartu praostkond sai uue praosti

16. märtsil sai praostkonna sinodilt heakskiidu uus praost Ants Tooming.

Iga-aastane praostkonna sinod kogunes tänavu Lohusuu kirikus ja koolimajas.

Seoses Joel Luhametsa piiskopiks pühitsemisega tuli praostkonnal leida uus praost. Peapiiskop Urmas Viilma otsustas esitada praosti valimisele ainult ühe kandidaadi, kuna ta kartis, et mitme kandidaadi vahel valimine võib praostkonnas tekitada pingeid. Saadikud mõistsid peapiiskopi muret ja kiitsid suure häälteenamusega heaks tema esitatud kandidaadi. Ants Tooming valiti praostiks 41 häälega 45-st.

Tartu praostkonda kuulub 20 kogudust: Alatskivi, Avinurme, Jõgeva, Kambja, Kodavere, Kursi, Laiuse, Lohusuu, Maarja-Magdaleena, Mustvee, Palamuse, Tartu Maarja, Tartu Pauluse, Tartu Peetri, Tartu Soome, Tartu Ülikooli-Jaani, Torma, Vara, Võnnu ja Äksi kogudus.

Ameti poolest on sinodi liikmed praost, praostkonna koguduste vaimulikud ja praosti alluvuses töötavad vikaarvaimulikud. Praostkonna sinodi valitavad liikmed on iga koguduse nõukogu poolt enda liikmete hulgast neljaks aastaks valitud kaks ilmikliiget.

Tartu praostid:

1781–1791 Benjamin Sass (Võnnu)
1791–1797 Joh. B. Sczibalski (Nõo)
1797–1803 G. S. Everth (Kodavere)
1803–1814 F. G. Fr. Asverus (Torma)
1814–1821 H. J. von Jannau (Laiuse)
1821–1832 O. W. Masing (Äksi)
1832–1843 P. G. G. Everth (Maarja-M.)
1844–1852 Ed. Joh. Asmuth (Torma)
1853–1885 W. v. Mickwitz (Maarja-M.)
1885–1887 C. A. R. Toepffer (Kursi)
1887–1906 B. Sielmann (Palamuse)
1907–1908 P. R. Bidder (Laiuse)
1908–1920 L. G. T. Greinert (Äksi)
1920–1924 A. O. Westrèn-Doll (Palam.)
1925–1936 Gustav Rutopõld (Peetri)
1936–1946 A. Kuusik (Mustvee)
1946–1947 Harri Haamer (Pauluse)
1947–1948 Jaan Konsin (Äksi)
1948–1955 Edgar Hark (Torma)
1955–1981 August Janni (Tartu Peetri)
1982–1996 Harald Tammur (Pauluse)
1996–2015 Joel Luhamets (Pauluse)
2015– Ants Tooming (Peetri)

Ants Tooming saab peagi 50-aastaseks

Ants Tooming sündis Tallinnas 9. juunil 1965. Tema vanaisa Alfred Tooming oli aastatel 1967–1977 EELK peapiiskop.

Ants lõpetas Kaarepere Sovhoostehnikumi metsnikuna ja Tallinna Pedagoogikaülikooli näitejuhtimise alal. Seejärel töötas ta 1992–1994 Otepää Teatrimaja peanäitejuhina ning asus 1994. aasta sügisel õppima Tartu ülikooli usuteaduskonda. Õpingute ajal oli ta taastatud Tartu Ülikooli koguduse esimene juhatuse esimees.

29. augustil 2000 ordineeris peapiiskop Jaan Kiivit tema Tallinna Toomkirikus Kolga-Jaani koguduse õpetajaks. Kümme aastat hiljem valis Tartu Peetri kogudus Antsu oma õpetajaks. Mitmel korral on Ants Tooming abiõpetajana teeninud Toronto Peetri kogudust.

Ants Toominga julgel eestvõttel on Peetri kogudus taasavanud oma kooli ja kirikus on teostatud suuri remonttöid. Jaanuaris 2014 tunnustati teda Aasta Vaimuliku tiitliga.

Ants on abielus Mari Toomingaga. Neil on kaks last ja üks lapselaps.

Lisaks eelmainitule on Ants Tooming Kaitseliidu liige (1998), Kolga-Jaani Lionsi klubi liige (2000), Villem Reimani Kolleegiumi asutajaliige ja esimees (2002), Maarjakase Seltsi liige (2002) ja Ordo Supremus Militaris Templi Hierosolymitani rüütliks löödud aastal 2002. Akadeemiliselt kuulub ta korporatsiooni Fraternitas Livienensis.

Aili Nahksep: igaks asjaks

Aastaid Pauluse koguduse riidepoe tööd korraldanud Aili Nahksep vaatab oma elule tänulikult tagasi.

Räägi palun oma lapsepõlvest!

Olen sündinud oma vanemate, isa Albert ja ema Olly Nahksepa neljanda lapsena. Vanemad olid usklikud lapsest peale. Minu isa Albert ja vanaisa August ehitasid Antslasse vennastekoguduse palvemaja aastatel 1923 – 1925. Selle palvemaja ajaloo kohta on kirjutatud ka väike raamat, „Nahksepa palvemaja Antslas“ (raamat on saadaval Pauluse raamatupoes).

Olen kasvanud usus lapsepõlvest saadik. Iga meie pühapäev algas hommikuse palvega ja siis läksime palvemajja, mille nõukogude võim lõpuks ära võttis. Palvemajana taheti selle tegevus lausa ära lõpetada ja selle vastu võitlesid nii minu isa kui teised usklikud (ka Joel Luhametsa isa Aleksander Luhamets). Paluti, et palvemaja alles jääks ja siis esitati palve ta liita vennastekogudus Urvaste kogudusega. 1948. aastal lubati seda võimude poolt teha ja palvetunde võis siiski seal edasi pidada, kuid selle eest taheti üüri saada. Meie isa sai seal elada ainult neli aastat ja pärast tohtisid seal elada inimesed, keda Antsla linn lubas. Need, keda hiljem lubati, olid selliste kehvemate elukommetega inimesed. Meie pere seal elada ei tohtinud. Minu ema ja Joel Luhametsa ema olid õed. Kuna nõukogude seadused lubasid vaid ühte ametlikku jutlustajat (enne käis seal mitmeid külalisvendi jutlustamas), siis kinnitati selleks Joel Luhametsa isa Aleksander Luhamets. Siiski jutlustas ka minu isa seal alati. Kui oli palvetund, siis pärast vend Aleksandri jutlust tõusis püsti minu isa ja seletas Piiblit, mida ta väga põhjalikult uuris. Isa käis ka Antslas baptistide juures külas.

Joel Luhametsa mäletan ma sünnist saadik, olen teda hoidnud. Nende pere elas alguses palvemaja teisel korrusel, väikses toas, enne kui nad endale maja ehitasid. Kui Joel oli aastane, siis hoidsime teda seal Joeli õega teisel korrusel, kui all palvetund oli. Kuna põrandad olid õhukesed, oli peaaegu kõik kuulda, mis all toimus, jutlus ja laulmine. Siis Joel mängis ülal ka teenistust, kõndis „la-la-la-laa“ lauldes

ringi ja siis põlvili laskudes mängis palvetamist.

Antslas ma kasvasin ja käisin koolis. Meie elasime raudtee ääres väikses majakeses, olime kuueliikmeline pere. Lisaks vanematele kaks poega ja kaks tütar. Tuba, kus me kõik elasime, oli 16 ruutmeetrit ja köök 10 ruutmeetrit. Meie maja oli kümne meetri kaugusel raudteest ja kui rong mööda sõitis, siis maja värises. Aga meie magasime rahulikult, kuigi siis sõitis ju palju ronge. Olime nii harjunud sellega, et ei kuulnudki.

Lõpetasin Antsla koolis 8 klassi ära ja asusin kaugõppe teel õppima toonase ETKVL kaubanduskooli pagarkondiitriks. Sellel ametil ma töötasin Antslas mõne aja. Isa soovis küll ja proovis, et ma saaksin kasvõi mingi elutoa sinna meilt ebaõigete ruutmeetrite alusel natsionaliseeritud palvemajja, kuid seda ei antud ja nii ma läksin Tartusse elama. Vanem vend ja õde läksid Tallinnasse. Noorem vend käis nõukogude armees, tuli Antslasse tagasi, abiellus ja elab nüüd Kaareperes. Õde elab Tallinnas ja on sinna minekust peale sealse metodisti koguduse liige. Tema tegutseb samuti seal poes ja aitab kogudust kogu aeg. Vennad ei läinud meil usuteed, vanem vend suri juba 2002. aastal, noorem vend küll usub, aga ei ole ühegi koguduse juures. Vanemal

vennal on kaks tütar, kellest ühel on ka juba lapselapsed. Nooremal vennal on samuti kaks last ja neil on omad pered. Õel on üks tütar ja kaks lapselast. Mul on üks tütar. Ta on õmblusfirma omanik. Tal on kaks täiskasvanud last: poeg ja tütar.

Isa sai mul surma 1985. aastal 82-aastaselt, kui auto talle otsa sõitis. Siis jäi ema üksinda raudtee majja elama, kuni ma tõin ta üheks talveks Tartusse enda juurde ning siis põletati see meie majake maha. Ema viimased elupäevad olid Tartus minu juures.

Nahksepa palvemaja täielikuks tagasi-saamiseks pidin isegi Antsla linnaga kohut käima. Lõpuks tagastati see palvemaja, mille ma 1992. aastal kinkisin EELK Urvaste kogudusele.

Mis tööd oled Sa teinud ja kus Sa töötanud oled?

Kui ma olin Tartusse jõudnud, võttis mind siin vastu pikaajaline Salemi baptistkoguduse pastor Paul Himma. Mu isa suhtles tema ja teiste baptistidega juba aastaid. Paul Himma kaudu sain ma ka kondiitritööokotta tööle. Temaga koos töötasime esimese aasta. See oli Edu söökla kondiitritšehh, mis asus Lepiku tänaval. Toa Jänese tänava korterisse sain samuti usklite kaudu. Olin alles äsja täiskasvanuks saanud ja hirm oli öösel kell neli tööle minna. Mu korteri perenaise tütar kutsus siis

on elus oma aeg

konservitehasesse tööle, et see ka toiduainetööstus ja nii edasi. Ma olin aga tööle kohale minnes šokeeritud, kui nägin, milline nägi konservitehas välja seestpoolt võrreldes kondiitritööstusega, mis oli ilus ja puhas, aga konservitehhis kõik need lõhnad ja kord... Sellest ajast alates pole ma enam kondiiter olnud. Konservitehases pandi mind taaralao brigadiriks ja seal olin ma seni, kuni ma 1970. aasta alguses abiellusin ja mul sama aasta 8. detsembril tütar sündis.

Pärast seda läksin ma „Sangarisse“ tööle. Seal oli arvutusbüroo, käisin Tallinnas ja õppisin seda ametit ning siis töötasin seal büroos, kuni abikaasa mu juurest ära läks ja meid taheti ehitustrusti ametipinnalt välja tõsta. Siis tulid mulle majast appi inimesed, kes pakkusid mulle tööd põllumajandustöötajate ametiühingu rajoonikomiteesse. Seal töötasin kümme aastat. Andsin inimestele tuusikuid, täitsin välisviisid. Seejärel hakkas Eesti Vabariik tulema. Tegime oma firma, kuna mul orginstruktorina enam tööd ei olnud, aga karjalautadest karjad hävitati ja oli tohutult igasuguseid loomanahku. Tegime siis väikse nahafirma „Nastar“ ja tegelesime nende loomanahkade väärindamisega kuni üks mu endine kolleeg kutsus aktsiaseltsi „Mets ja Puu“ majaperenaiseks. Seal ma töötasin kuni pensionieani.

Mõtlesin, et mida edasi teha, sest ainult pensionile ei tahaks jääda. Pärast pensionile saamist hakkasin tegutsema Tartu praostkonna majas Roosi tänav 1 majaperenaisena. See algas septembris 2005 ja kestis kuni 2013. aastani.

Jumal on mind kogu aeg juhtinud ja ma pole muretsenud ühegi töökoha pärast. Kui mul on raske, siis ma palun ja alati tuleb lahendus. Siin kiriku juures olin ka enne tegutsenud ja minu juurde tuli 2006. aasta kevadel Lilia Tõugjas, keda me kõik Ly'ks kutsume, palvega, et tule meile riidepoodi appi. Ta rääkis, et müümise saame hakkama, aga see, mis seal tagapool on, sellest ei käi me üle. See riiete ladu asus endisel ERMi lao pinnal, 2013 alguses lammutatud kiriku vaheseina taga.

Esimesel talvel peksid vene kooli

õpilased kiriku tagumised aknad sisse ja vaid 4 kraadi oli sooja sees. Soojad kindad käes, tuli seal siis tegutseda. Minu töö oli kauba sorteerimine ja seda kaupa mida kuhugi panna ei olnud ja mida keegi ei tahtnud, oli ikka ka palju. Sellist kraami saadeti nii läänest kui toodi ka meie linnast. Inimesed hindasid asju üle. Oli ka väga ilusaid asju. Sorteerisin neid ja viisin poodi. Püüdsin poes seada neid asju, et neid ära ostetaks. Alguses saadeti meile riideid Soomest ja Rootsist, siis Norrast ja siis jälle Rootsist. Aastas tuli paar korda terve suure veoautoga meile riideid.

Üks lugu on eredalt meeles. Oli kevadine aeg ja tuli üks pere: noor ema, vanaema ja kaks last. Tüdruk oli vast 7-aastane ja poiss umbes 5-aastane. Tüdrukule lubati siis ilmselt hea õppimise eest endale mõni meeldiv asi valida. Aga väike vend ütles kurvalt, et ma tahan teksapükse. Ema vaatas teda sellise näoga teda, et raha pole. Vanaema oli väga tõsine. Ma läksin poisi juurde ja ütlesin, et vali, milliseid sa tahad. Ja oh seda lapse rõõmu, kui ta oli endale teksapüksid jalga saanud, mida saime talle kinkida. Meil oli kaks-kolm müüjat. Ja Ly, kes mind kutsus, temaga olime lõpuni välja. Ta on üks väga tubli ja ustav töötegitaja, inimene, keda saad alati usaldada. Nii on see töö läinud, et Jumal on juhtinud kuni ka see töö on nüüd otsa saanud. Ligi kümme aastat on sedagi tööd olnud.

Kuidas sa Pauluse kogudusse jõudsid?

Kui nõukogude ajal hakati kristlikku kuulutustööd igati piirama, siis hakkasid rohkem tegutsema metodistid. Vennastekogudused ei saanud tegutseda ja siis olid tegutsemas metodistid ja baptistid. Metodistid tahtsid, et ka maapiirkondades oleks liikmeid. Me käisime tol ajal siia Tartusse isaga, Sõbra tänaval asunud kunagise õigeusu kiriku (mis oli siis samuti ERMi ladu) keldris metodisti koguduse jumalateenistusel. Isa võttis enda Urveste kiriku liikmest lahti ja liitus metodistidega, et ka maale, Lõuna-Eestisse luua üks väike kogudus. Ma liitusin samuti Tartu metodisti kogudusega ja mind õnnistati selle koguduse liikmeks. Laulsin ka sealses

laulukooris. Olime siis noored ega käinud ainult ühe koguduse teenistusel. Kui meie koguduse teenistus lõppes, siis läksime kohe edasi seal lähedal, Tähe tänaval asunud Kolgata koguduse palvemajja. Või kui saime, läksime endise EPA peahoone lähedal Võru tänaval asunud Salemi koguduse majja või siis Peetri kiriku teenistusele. Nii et pühapäevad olid täidetud. Samas sõitsin üle nädala ka Antslasse bussiga, mis sõitis siis 2,5 tundi, vanematele appi. Siis käisin Antsla palvemajas.

Pauluse kirikusse tulin ma 1997. aastal laulukoori laulma, kui tädipoeg Joel siia õpetajaks tuli. Siis võtsin ennast selle koguduse liikmeks. Olen siin koristajat asendanud ja mingi aeg olen siin saali koristaja olnud. Kui vaja, olen siin igasuguseid asju teinud. Naiskooris laulan siiani.

Kuidas sinu lapseusust teadlik, elav usk Jeesusesse sai?

See oli siin Tartus, Sõbra tänaval metodisti koguduse keldris. Olin äsja täiskasvanuks saanud ja seal kutsuti eestpalvele ning ma läksin ja andsin oma elu Jumalale. Sellest alates alustan kõike koos Jumalaga. Enne, kui kodust välja lähen, ma palvetan. Kui tegin poe ukse lahti, siis ma palvetasin. Usaldan kõik Ta kätte, Ta on mind saatnud.

Mind on saatnud kogu elu Piibli Koguja raamat. Seal on kõik ära öeldud su jaoks. Et kui sul on raske hetk, on selle taga alati paremad päevad. Minu hinge jaoks on Koguja raamat. See on kuidagi mu lemmikraamatuks kujunenud. Igaks asjaks on antud oma aeg. Ja see, kui riidepood nüüd suletati, siis pole seegi lõpp, vaid Jumal annab midagi uut. See kõik on Jumala käes.

Mida ütleksid meie koguduse liikmetele julgustuseks?

Jumal korraldab kõik asjad. Ja küll Ta korraldab kõik hästi. Usaldame Teda ja palvetame.

Milline on Su lemmikirjakoht?

See on ikka Koguja raamatu 3. peatükk: „Igale asjale on määratud aeg, ja aeg on igal tegevusel taeva all...“

Küsimusi esitas Fred Raju

Jumalateenistused

5. aprill kell 7, Kristuse ülestõusmise püha liturgiline jumalateenistus.
kell 10, ülestõusmispüha.
kell 12, laste ja perede jumalateenistus.

6. aprill kell 10, teine ülestõusmispüha.

12. aprill kell 10.

19. aprill kell 10.

26. aprill kell 10.

3. mai kell 10.

Pühapäevaste jumalateenistuste ajal on kirikus avatud lastele **mängutuba**. Sissepääs altariist paremal asuva ukse kaudu. Tuba asub teisel korrusel, WC sealsamas esimesel korrusel. Mängutoas on Pereraadiost võimalik kuulata jumalateenistuse ülekannet. Olete väga oodatud, sest lapsed ega vanemad ei pea jumalateenistustest kõrvale jääma.

Koguduse elu nädala sees...

Piiblitunnid kolmapäeviti kell 17.00.

Taizé palvused neljapäeviti 17.30.

Noorteõhtud reedeti kell 19.00.

Noorteansambel teeb proove ebaregulaarselt. Seetõttu palume uutel lauljatel endast märku anda kantseleis.

Kammerkoor teisipäeviti kell 18.15.

Naiskoor kolmapäeviti kell 18.15.

Piibliringid:

E. 6. aprill kell 18.10 (Liive)

N. 9. aprill kell 18.30 (Katrin)

P. 12. aprill kell 11.45 (Juta)

E. 13. aprill kell 18.10 (Liive)

N. 16. aprill kell 18.00 (Aino)

N. 23. aprill kell 18.30 (Katrin)

P. 26. aprill kell 11.45 (Juta)

E. 29. aprill kell 18.10 (Liive)

E. 27. aprill kell 18.10 (Liive)

N. 30. aprill kell 18.00 (Aino)

Raamatupood on avatud E-R 10-18, L 10-14 ja P 11.30-12.00.

Supiköök on avatud E-R 11-13 ja L 10-12:30

Pühapäevakool

Tunnid toimuvad laupäeviti:

10.00 1,5–3 aastased (Killu Teras)

11.00 3–4 aastased (Killu Teras)

11.00 5–6 aastased
(Aino-Liisa Petolai)

11.00 I–II klass
(Riina Org ja Jane Šimko)

11.00 III–IV klass
(Anu Seppa ja Auli Marta Humal)

11.00 V–VIII klass
(Katrin Luhamets)

12.00 lastekoor (Anna Humal)

12.30 Kunstiring kooliealistele
(Liive Koppel)

Tule kirikute ekskursioonile!

Laupäeval, 11. aprillil sõidame koos leerilastega kirikute ekskursioonile. Teretulnud on ka kõik teised huvilised. Osavõtust palume eelnevalt teatada koguduse kantseleisse ja tasuda 3 eurot söögiraha. Sõidame osavõtjate endi autodega. Need, kellel autot ei ole, paigutame autodesse, kus leidub vabu kohti. Eeldame, et igas autos jagatakse omavahel ka sõidukulud.

Väljasõit on kell 10 Tartu Pauluse kiriku juurest. Külastame Põlva, Rõuge, Võru, Heimtali, Kanepi ja Kambja kirikuid. Tagasi Tartusse loodame jõuda kell 17.

Videoseminar noortele

Reedel, 17. aprillil kell 19 kutsub EELK Laste- ja Noorsootöö Ühendus Tartu Pauluse koguduse noorteõhtule. Kavas on Soome evangelist **Ilkka Puhakka** videoseminar „Ususaladus”. Seminar käsitleb kristliku usu aluseid ja nimelt seda, kuidas Jumal oma armu läbi inimest patust ja surmast päästab.

Teist korda ristiteel

Tänavu korraldati Tartus teist aastat järjest oikumeeniline ristitee. Üheskoos kõnniti kirikust kirikusse ja mõeldi Kristuse kannatustele.

Riidepood on suletud

1. märtsil sulges ukseid kasutatud riiete jagamise paik, mida Pauluse kogudus kiriku vastas üle tee oli pidanud. Kuna kogudus osutab vältimatut sotsiaalabi Tartu linna sissetulekuta inimestele, on kasutatud riided kiriku juures jätkuvalt teretulnud, kuid edaspidi tuleb silmas pidada kitsama sihtrühma vajadusi.

Kasutatud riiete jagamine sai Pauluse kirikus alguse Eesti taasiseseisvumise aegu, kui välismaalt saabus humanitaarabi. Esiialgu polnud kogudusel selle töö jaoks muud paika peale orelirõdu. 1997. aastal korrastati riiete jagamiseks eraldi ruum kiriku idaküljes. Kui 2001. aastal tagastati kogudusele kiriku tiibhoone, jätkus kasutatud riiete jagamine praeguse kantselei ruumis. Seoses kiriku remondiga tuli sealt edasi kolida. Nii toimus riiete jagamine alates 2009. aasta lõpust praeguses asukohas.

100 aastat tagasi valis Pauluse kogudus välja kiriku ehitaja

9./22. aprillil 1915 teatas Postimees, et Soome arhitekti Eliel Saarineni poolt valmistatud kiriku ehitusjoonised, mis on kohaliku inseneri Fromhold Kangro poolt Vene ehitusnõuete kohaselt ümber töötatud, on Liivimaa kubermangu valitsuse poolt kinnitatud ja koguduse nõukogu kätte tagasi jõudnud.

Ehitaja valmine kuulutati välja 15./28. aprilliks. Ei ole teada, kui palju pakkumisi laekus, kuid ühe päevaga ei suudetud siiski otsuseni jõuda. Nõupidamine jätkus järgmisel päeval, kui Pauluse koguduse nõukogu ja koguduse ehitustoimkonna ühisel koosolekul usaldati kiriku ehitus Peterburi eesti ehitusmeistri Karl Kleini kätte. Töö maksumuseks arvestati 90 000 rubla ning sama aasta 15./28. oktoober seati tähtajaks, mil kirik peab katuse alla saama.

16./29. aprillil teatas ajaleht Postimees optimistlikult, et „ehituse mullatöödega tehakse juba tuleval nädalal hakatust.“ Ehituse vastutavaks juhatajaks oli ehitusinsener Fromhold Kangro.